

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ · ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' ΕΤΟΣ 24^{ον} | ΑΘΗΝΑΙ 15—31 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1910 | ΑΡΙΘΜΟΣ 993

ΑΝΟΡΘΩΣΙΣ ΚΑΙ ΔΙΑ ΤΑΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Τώρα ποῦ ἡ ἀνόρθωσις εἶνε εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν καὶ εἰς τὸ ὄνομά της ὀρκίζονται τὰ τρία τέταρτα τοῦ Ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ καὶ ὅλοι φαίνονται νὰ ἀτενίζουσιν εἰς αὐτὴν ὡς εἰς τὸ ἄστρο, ποῦ ὀδηγοῦσε τοὺς Μάγους εἰς τὸν δρόμον τοῦ Ἐλευθερωτοῦ τοῦ κόσμου, τί γίνονται αἱ γυναῖκες; Τί κάμνουν; Τί σκέπτονται; Τί βλέπουν; Τί ἐλπίζουσιν;

Ἡ ἀνόρθωσις αὐτή, διὰ τὴν ὁποίαν τόσες θηλυκῆς γλώσσες ἀκονίζονται καὶ ρητορεύουσιν, δὲν ἔχει ἄρα γε ἢ δὲν πρέπει νάχη κάποιαν ἀντανάγκασιν καὶ εἰς τὴν ἰδικὴν τὴν ζοὴν, εἰς τὰς ἰδικὰς τὴν σκέψεις, εἰς τὸ ἰδικόν τὴν μέλλον; Καὶ ἢμπορεῖ τάχα νὰ ὑπάρξη ἀνόρθωσις διὰ τοὺς Ἕλληνας, χωρὶς νὰ ὑπάρξη ἢ μᾶλλον νὰ προῦπάρξη διὰ τὰς Ἑλληνίδας, ποῦ εἶνε μητέρες καὶ γυναῖκες καὶ ἀδελφές τῶν ἀνδρῶν; ἢμπορεῖ νὰ ὑπάρξη ἀνόρθωσις τοῦ ἔθνους, ἂν δὲν προῦπάρξη ἢ συνυπάρξη τοῦλάχιστον ἀνόρθωσις τῶν σπιτιῶν, τῶν κλασμάτων αὐτῶν τοῦ ἔθνους, ποῦ πρέπει νὰ ἐνωθοῦν σφιχτά, στερεά, γιὰ νὰ τὸ βαστάξουσιν καὶ νὰ τὸ ὑψώσουσιν καὶ νὰ τὸ κάμουν πύργον σιδερένιον τῆς μεγάλης βασιλείας τοῦ κόσμου, τῆς Ἑλλάδος τοῦ παλαιοῦ καλοῦ καιροῦ;

Εἰς τοὺς ρητορικοὺς τίτλους τῶν περασμένων

γενεῶν, μὲ τοὺς ὁποίους ἐχρυσόνετο καὶ ἐγλύκαινε ἡ δουλικὴ ζωὴ τῆς γυναικός, ἡ λέξις βασιλίτσα τοῦ σπιτιοῦ ἦτο εἰς μεγάλην χοῆν. Ἡ βασιλίτσα ἦταν τότε πολὺ περισσότερὴ παρ' ὅ,τι εἶνε τώρα ἡ κυρία ποῦ παίζει χαρτιά, τέννυς καὶ πιάνο. Κάθε σπιτί μεγάλο ἢ μικρὸ εἶχε καὶ τὴν βασιλίτσάν του, ποῦ ἔφερε μίαν εὐθύνην μεγάλην ἢ μικράν, ποῦ ἐδιοικοῦσε κατὶ, ποῦ εἰργάζετο καὶ ἔφερεν ἀποτέλεσμα καὶ ποῦ ἐλογαριάζετο καὶ ἀπὸ τὸν ἄνδρα της καὶ ἀπὸ τὰ παιδιὰ της.

Τότε ἡ βιομηχανία τῶν ὑφασμάτων καὶ ὅλων τῶν οἰκιακῶν εἰδῶν ἐγένετο εἰς τὸ σπιτί καὶ αἱ βασιλίτσαι τῆς ἐποχῆς ὁμοιάζαν τὰς περιγραφόμενας ἀπὸ τὸν Σολομῶνα. Ἐξυπνοῦσαν πρὶν ὁ ἥλιος ἀνατείλῃ καὶ ἐκοιμῶντο μετὰ τὰ μεσάνυκτα, ἐργαζόμεναι καὶ μοιράζουσαι γύρω τὴν ἐργασίαν εἰς τὰ κορίτσια τῶν καὶ εἰς τῆς ψυχοκόρες, ποῦ ἦσαν καὶ αὐτὲς ὑποτακτικῆς εἰς τὸ γυναικεῖον βασίλειον.

Ἀπὸ τότε ὅμως γενεὰν μὲ γενεὰν τὰ πράγματα ἤλλαξαν πολὺ. Ἡ βιομηχανία μὲ τὸν ἀτμὸν καὶ τὸν ἠλεκτρισμὸν μετεπήδησεν εἰς τὸ ἐργοστάσιον, ἡ ψυχοκόρη καὶ ἡ πτωχὴ ἐν γένει ἐργάτις τὴν ἠκολούθησεν ἐκεῖ, τὰ κορίτσια τοῦ σπιτιοῦ ἐζήτησαν εἰς τὰ σχολεῖα τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ πνεύματός των καὶ ἡ βασιλίτσα ἔμεινεν εἰς τὸ σπιτί μόνη, χωρὶς ὑποτακτικῶν γύρω της, ἀλλὰ καὶ χωρὶς σχεδὸν βασίλειον.

Φυσικὰ δὲν ἐπέρασε πολὺς καιρὸς καὶ ὅταν ἔκπτωτος ποῦ ἔμεινεν, ἤρχισε νὰ μαραίνεται καὶ

στόμα της ανοικτόν. Εἰς τὴν κίνησιν τῆς ὑψώσεως τῆς σοροῦ πρώτον, εἶτα τῆς καταβίβασεως αὐτῆς, μοῦ ἐφάνη τὸ μικρὸν ἐκεῖνο παρθενικὸν στόμα, τὸ ὅποιον ἀπὸ τῆς νηπιακῆς ἡλικίας της μοῦ ἦτο γνωστόν, μοῦ ἐφάνη ὅτι ἄφηνεν ἄρρητον στεναγμὸν, καὶ ἡ θέσις τῆς κεφαλῆς ἦτο ὡς ὄνειρευομένου ἐν ἐκστάσει. Ὅποια βίγηλή, μυστηριώδης ἄφατος ἐντύποις! Πτωχὴ Ἀγγελικούλα!.....

Ὁ τετράγωνος θαλαμίσκος εἶχε τὰ παράθυρα ἀνοικτά! Εἶχον ἀφαίρεσει τὰ παραπετάσματα, ἄφηναν μόνον τὰ ἐπιπλα, μίαν τράπεζαν, τρία καθίσματα, μικρὸν ἀνάκλιτρον, καὶ τὴν κλίνην· τὴν κλίνην, ἐφ' ἧς εἶχεν ἐκπνεύσει ἡ Ἀγγελικούλα.

Μετεκόμισαν ἐκεῖθεν τὴν στρωμνὴν καὶ τὰ σκεπάσματα. Τὰς σαΐδας τὰς ἐσκέπασαν δι' ἀπλῆς λευκῆς συνδόνος. Πρὸς τὸν βόριον τοῦτον, εἰς ἣν θέσιν ἦτο τὸ προσκέφαλον, ἡ κυρία Εὐφροσύνη, ἡ μήτηρ τῆς Ἀγγελικούλας, ἔθεσε μέγα ποτήριον μετ' ὕδωρ καὶ ἔλαιον καὶ ἤναψε τὴν θρυαλλίδα. Ἦτο τοῦτο ἡ κανδήλα, ἡ προσφερομένη εἰς τὴν μνήμην τῆς νεκρῆς, καὶ σχετιζομένη ἄλλως μετ' τὴν κοινὴν δοξασίαν, καθ' ἣν ἡ φυγοῦσα ψυχὴ, τρυφερὰ νοσταλγός, ἀρέσκειται νὰ φοιτᾷ εἰς τὰ μέρη τὰ ὅποια ἔφυγε. Τότε, ἐὰν διψᾷ, θὰ εὕρῃ νὰ πῖν. Τεσσαράκοντα ἡμέρας διαρκεῖ ἡ περιπλάνησις αὐτῆ τῆς ψυχῆς, ὀδηγουμένης ὑπὸ τοῦ φύλακος ἀγγέλου· τεσσαράκοντα ἡμέρας ἔμελλε νὰ καίῃ ἐκεῖ ἀκόμητος καὶ ἡ ἐπιμνημόσυτος κανδήλα.

Ὁ ἄγγελος ὡς λέγουν, τῆς ὑστάτης πορείας ξεναγός, ἐπαναφέρει τὴν φεύγουσαν ψυχὴν εἰς τὰ γνωστά της καὶ εἰς τὰ προσφιλέη τῆς μνήμης μέρη...

Ἀπηύδησα νὰ κυλινδῶ μοιραίως τοῦ βίου μου τὸ ἄχθος πρὸς τὸ μνήμα, κατάδικος, ὡς ἡ ψυχὴ φονεῶς ἡ σύρουσ' ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ τὸ θῦμα.

Ποία σκληρὰ τὴν θύραν μου χεῖρ κρούει; ὅστων ὡς θρανομένων εἶν' ὁ κρότος· τοιοῦτον κρότον πῶς τὸ οὖς ἀκούει; τοιοῦτον πῶς τὸ ὄμμα πλήττει σκότος;

Τὰ ἔτη μου ἀπώλεσα εἰς μάτην· παρείδον τὴν στιγμὴν μου τὴν ὑστάτην· εἰς μάτην τὰς φαιδράς, τὰς γλυκυτέρας ἠριθμησα τοῦ βίου μου ἡμέρας..

«Καὶ ἂν μαζί σου ὑπερβῶ τὰ νέφη, κ' εἰς τοῦ Θεοῦ ἡ χεῖρ σου ἂν με φέρῃ

Τὸ πνεῦμα μου ὀπίσω ἐπιστρέφει καὶ θεατῆς τῆς γῆς νὰ μείνῃ χαίρει. «Ὡς ξένος ἐν τῷ μέσῳ γῆς ἐρήμου ζητεῖ τὸν πρὸ πολλοῦ ταφέντα οἶκον, τῆς προσφιλοῦς ζητεῖ καὶ ἡ ψυχὴ μου ἀλύσεώς της τὸν κοπέντα κρῖνον.»

Καὶ ἡ μήτηρ δὲν ἔπαυε νὰ κλαίῃ βλέπουσα τὴν κανδήλαν ταύτην, ἣτις συχνά, μετ' ἕλην τὴν συχνὴν προσθήκην ἐλαίου, ἔφθινε καὶ ἔτρεμεν ἐτοίμη νὰ σβύσῃ, καὶ ἄφηνε τὸν ἦχον ἐκείνον τὸν ἀπερίγραπτον, τὸν ὅμοιον μετ' ἡχοῦ ψυχῆς βασανιζομένης, ἀναμιμνήσκουσα τὸν γλυκὺν καὶ θρησκευτικὸν στίχον τοῦ Λαμαρτίνου.

Comme la lampe d'or pendue à Son autel, Je chanterai pour Lui jusqu'à ce qu'il me brise.

Τὴν τρίτην ἐσπέραν μετὰ τὴν ταφὴν τῆς μικρῆς ἡ μήτηρ, πρὶν ἢ κατακλιθῆ, ἀφῆκε τὴν συνοδίαν της ἐν τῇ μικρᾷ αἰθούσῃ τοῦ οἰκήματος καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν νεκρικὸν θάλαμον, διὰ νὰ ἴδῃ ἂν ἔκτιε καλῶς ἡ κανδήλα, καὶ διὰ νὰ ἐγγύσῃ ἔλαιον.

Εἰς τὴν μικρὰν αἰθούσαν τῆς ἐκράτουσιν συντροφίαν ἡ ἀδελφὴ της ἡ Ἄγαμος, ἡ ἐνῆλιξ δεσποινὶς Μαρίνα, καὶ ἡ γηραιὰ μήτηρ των.

Ἡ γραῖα, ἣτις ἔσωζε πολλοὺς τῶν ὀδόντων της, ἀφοῦ ἔφαγε τηγανητὸν ὀψάριον καὶ αὐγὸν (συνήθεια εἶναι νὰ μὴ κρεοφαγῶσιν ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας μετὰ τὸν θάνατον μέλους τῆς οἰκογενείας, εἰς τοὺς τηροῦντας τὰ παλαιὰ ἔθιμα ἑλληνικῶν οἴκων), ὕστερον ἤρχισε νὰ μασσᾷ ὀλίγα ἀμύγδαλα· κ' ἐπειδὴ δὲν ὑπῆρχεν οἶνος, ἐσώζετο ὅμως ἀπὸ τῆς ἐσπέρας τῆς παρηγοριᾶς (τῆς τοῦ νεκρωσίου δειπνοῦ μετὰ τὴν κηδείαν), ἐσώζετο, λέγομεν, ὀλίγη μαστίχα· ἡ γραῖα ἐζήτησε νὰ τῆς δώσουν νὰ πῖν διὰ νὰ ξεπλύνῃ τὰ δόντια της. Καὶ εἰς τὴν παρατήρησιν τῆς κόρης της, τῆς Μαρίνης, εἰπούσης ὅτι δὲν πίνουν μαστίχαν μετὰ τὸ δεῖπνον, ἡ γραῖα ἀπήντησεν, ὅτι εἰς τὴν Ρωσίαν, ὅπου εἶναι καλοὶ χριστιανοί, ἔχει ἀκουστά της ὅτι ἄλλο ἀπὸ ρακὴν δὲν πίνουν.

Προσεφέρθη ἡ μικρὰ φιάλη, καὶ ἡ γραῖα σιγᾷ—σιγᾷ, ἐρρόφησε τρία μικρὰ ποτήρια. Ἐλεγεν ὅτι τῆς ἐπόνει ἡ ψυχὴ της, καὶ τῆς ἔκαμνε καλόν. Ὁ Τάσος πρωτότοκος τῶν υἱῶν τῆς κυρίας Εὐφροσύνης ἔλειπεν· εἶχεν ἐξέλθει μετὰ τὸ δεῖπνον καὶ δὲν ἐπέστρεψεν ἀκόμη. Ὁ ἄλλος, ὁ Μῆτσος, εἶχε κατακοιμηθῆ. Καὶ αὐτός εἶχε ζητήσῃ νὰ ἐξέλθῃ, ἀλλ' ἡ μήτηρ τὸν παρεκάλεσε νὰ μείνῃ νὰ μὴ ἀφήσῃ τὰς τρεῖς γυναῖκας μόννας των.

Ὁ Μῆτσος, τῆς ἔκαμε τὴν χάριν, ἀλλὰ

μετ' ὀλίγον κατεκλίθη. Εἶπεν ὅτι ἀνυστάζει, ἄμα κάθεται στὸ σπῖτι». Εἶπομεν ὅτι ἡ Εὐφροσύνη εἰσῆλθεν εἰς τὸν νεκρικὸν θάλαμον. Εἰσῆλθε μόνη της. Αἱ φωναὶ τῆς γραίας, ἣτις ἐλογομάχει ἐκείνην τὴν στιγμὴν μετ' τὴν νεωτέραν κόρην της, ἦσαν ὡς συνοδία πρὸς αὐτήν.

Ἐπλησίασεν εἰς τὴν κλίνην.

Ἐκεῖ βλέπει ὅτι περὶ τὴν ἀναμμένην κανδήλαν μία ψυχὴ—πεταλούδα—ἐτριγύριζε περὶ τὸ φεγγολοῦν ποτήριον. Ἦτο ὠραία, μικρὰ, χρυσόπτερος...

— Ἄ! νὰ πάλι ἡ πεταλούδα, ἐψιθύρισε ἡ χαροκαμένη μήτηρ.

Δὲν ἦτο ἡ πρώτη φορὰ αὐτῆ. Ἦτο τρίτη ἐσπέρα ἀφ' ἧς ἔβλεπε τὴν πεταλούδαν.

Τὴν εἶχεν ἰδεῖ τὴν πρώτην νύκτα, περὶ τὰ μεσάνυκτα, ὅταν εἶχον ἀπέλθει οἱ συγγενεῖς της, ἀφοῦ ἐτελέσθη ἡ παρηγορία, καὶ αὐτὴ μείνασα μόνη μετ' τοὺς δύο υἱούς της, οἵτινες ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐξεδύοντο διὰ νὰ κατακλιθῶσιν, εἰσῆλθεν εἰς τὸν θάλαμον, διὰ νὰ ἐγγύσῃ ἔλαιον εἰς τὴν νεκρικὴν κανδήλαν. Τότε εἶδε τὴν πεταλούδαν νὰ πετᾷ γύρω-τριγύρω εἰς τὴν ἀναμμένην κανδήλαν, χωρὶς νὰ πλησιάζῃ πολὺ εἰς τὴν φλόγα. Τὴν ἔβλεπεν ἐπὶ ἐν λεπτόν τῆς ὥρας περίπου, καὶ εἶτα αἴφνης ἔγεινεν ἄφαντος.

Ἡ Εὐφροσύνη ἐκύτταξεν ἀτενωδῶς τὴν πεταλούδαν χωρὶς ν' ἀποσπᾷ τὸ βλέμμα της καὶ ἀπὸ τὴν φλόγα. Βεβαίως ἡ πεταλούδα δὲν ἐκάη. Ἄν ἐκαίετο θὰ τὸ ἔβλεπε.

Καὶ ὅμως ἔγεινεν ἄφαντος. Τί εἶχε γίνῃ;

Ἡ τεθλιμμένη μήτηρ ἐπερίμενε ἐπὶ ἐν τέταρτο ὀρθία ἐκεῖ, ἐωσότου ὁ πρωτότοκος υἱός της, ὑποπτεύσας ὅτι ἡ μήτηρ του ἀργοποροῦσα ἐκεῖ θὰ ἔλαιο (καὶ ἦτο φόβος μὴ βάλῃ τὰς φωνὰς καὶ τοῦ χαλάσῃ τὴν ἡσυχίαν), ἦλθεν ἕως τὴν θύραν μετ' τὸ νυκτικὸν ὑποκάμισσον.

— Μὰ τί κάνεις ἐκεῖ; τῆς λέγει.

— Τίποτε, παιδί μου, τώρα ἔρχομαι, ἀπήντησεν ἡ μήτηρ.

Καὶ ἐξῆλθε κλείουσα τὴν θύραν καὶ ὑποψιθυρίζουσα πρὸς ἑαυτήν: «Ἄχ! ψυχὴ παραπονεμένη!» Ἐννοεῖ βεβαίως ὅτι ἡ πεταλούδα ἐκείνη ἦτο ἡ ψυχὴ τῆς κόρης της.

Τὴν δευτέραν ἐσπέραν, ὅταν οἱ συγγενεῖς της ἀπῆλθον, εἰσῆλθε καὶ πάλιν εἰς τὸν θάλαμον τὸν νεκρικόν. Καὶ πάλιν εἶδε τὴν πεταλούδαν. Ἀλλὰ μόλις τὴν εἶδε, καὶ ἐν ἀκαρεῖ ἔγεινεν ἄφαντος. Ἐπερίμενε ἐπὶ πολὺ! Δὲν ἐφάνη πλέον. «Ἄχ! ψυχὴ μου! ἄχ! πουλί μου! μοῦ ἐκάκιωσε, εἶπε μετὰ δακρύων ἡ βαρυαλοῦσα μήτηρ· μετ' ἔβλεπες καὶ φεύγεις, μοῦ ἀγρίεψες, παιδί μου! Ἄχ! νᾶνε ὡμορφα τὰ ὄ-

Σάτυρος Πραξιτέλους Μουσεῖον Καπιτωλίου (Ἱστορία Καλῶν Τεχνῶν Κ. Ζησίου)

νειρά σου ἐκεῖ ποῦ κοιμάσαι Ἀγγελικούλα μου, μάτια μου!»

Τὴν τρίτην νύκτα, ἐνῶ ἡ γραῖα ἔπιπε τὴν μαστίχα καὶ ἐφιλονεῖκε μετ' τὴν νεωτέραν κόρην της (εἶχον μείνει περιμένουσαι τὴν ἐπάνοδον τοῦ Τάσου, διὰ νὰ τὰς συνοδεύσῃ ἕως τὴν οἰκίαν των οὗτος τῆς γραίας, ὁ θεὸς ὁ ἄγων τὸ πένθος κατὰ τὴν κηδείαν, δὲν εἶχεν ἔλθει, πιστεύων ὅτι ὁ Τάσος θὰ ὠδήγει ἐνωρὶς οἴκαδε τὴν μάμμην καὶ τὴν θεῖαν του· καὶ ἦτο ἤδη μεσονύκτιον, ἡ Εὐφροσύνη λοιπὸν εἰσελθοῦσα, εἶδε καὶ πάλιν τὴν πεταλούδαν. Τὴν εἶδεν ἐπὶ τρία λεπτά καὶ πλέον τὴν φορὰν ταύτην. Αἴφνης ἡ πεταλούδα, ἐνῶ ἡ μήτηρ εἶχε κύψει εἰς τὴν κανδήλαν διὰ νὰ ἐγγύσῃ ἔλαιον, ἐπλησίασε παραδόξως εἰς τὸ στόμα τῆς περιαλοῦς μητρῆς, εἶτα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς καὶ εἰς τὰ ὄτα της. Εἶτα ἔφερε τρεῖς γύρους περὶ τὸν λαιμόν της. Ἡ μήτηρ ἔτεινε τὰ χεῖλη, ζητοῦσα ἐν τῇ παραφροσύνῃ της νὰ τὴν φιλήσῃ, ἀλλ' ἡ πεταλούδα ἀπεμακρύνθη ἔμφοδος...

ΜΑΧΗ ΕΝ ΙΣΣΩ (Ψηφιδέτημα ἐκ Πομπηίας. Μουσείον Νεαπόλεως).
(Ἱστορία Καλῶν Τεχνῶν Κ. Ζησίου).

ΠΡΑΞΙΤΕΛΗΣ

Ὁ Πραξιτέλης ἐγένετο ἐν τῇ πλαστικῇ διὰ τὴν Δ' ἑκατονταετηρίδα, ὅτι διὰ τὴν Ε' ὁ Φειδίας, ἂν δ' ἐκεῖνος ἀνέφικτος κατέστη εἰς τὴν εἰκόνισιν τῆς θείας μεγαλοπρεπείας, ὁ Πραξιτέλης εἰς τὸ ἀκρότατον ἤγαγε τὴν χάριν καὶ τὸ ἐπαφρόδιτον. Τοῦτο δ' ὡς εἶπομεν πρὸ μικροῦ, ἐκ τοῦ περιβάλλοντος τοῦ κοινωνικοῦ ἐγεννήθη ἐν τῇ ψυχῇ του.....

Κάλλιστον δ' ὡσαύτως Σάτυρον, ὡς μαρτυροῦσι τὰ σωθέντα ἀντίτυπα, ἔπλασεν ἐν τῷ ναῷ τοῦ Διονύσου ὁ Πραξιτέλης μείρακα εἰκονίσας αὐτὸν ἐγγέοντα οἶνον εἰς ἔκπομα ὅπερ ἔδιδε τῷ Διονύσῳ. Ἐν στάσει δὲ οὐχὶ βιαία εἰκονίζετο καὶ ἐνταῦθα ὁ Σάτυρος, ἀπαλῶς μειδιῶν κατὰ τὸν χαρακτήρα τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς τέχνης, ἥτις ἀπέφευγε τὰς σφοδρὰς κινήσεις ὡς ταραττούσας τὴν γαλήνην, μάλιστα ἐν τῇ παραστάσει τῶν μακάρων θεῶν, οὐδὲν δὲ εἰς ζωὴν προσθετούσας.

Ὅπως λοιπὸν τοὺς Σάτυρους τούτους, μάλιστα τὸν ἀναπαυόμενον καὶ τὸν σαυροκτόνον Ἀπόλλωνα καὶ τὸν Ἑμιῆν τὸν φέροντα τὸν Διόνυσον νήπιον καὶ τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὰς

Μούσας ἐν τῷ βαθμῷ τῆς Μαντινείας ἔπλασεν ἐν ἡρέμῳ στάσει, ἐπὶ τῶν ἀναπλομένων δὲ στέργων καὶ τῶν ὑπὸ τοῦ ἀνέμου θροουσῶν πτυχῶν ἐξέφαινε τὴν ζωὴν, μάλιστα ἐπὶ τῆς ὄψεως τῆς νοήμονος, δι' ἧς τὰ τῆς ψυχῆς ἐδήλου πάθη, οὕτω καὶ ἐν τοῖς λοιποῖς ἔργοις αὐτοῦ ἐποίει, ἐν τῇ εἰκονίσει τῆς Ἀφροδίτης καὶ τοῦ Ἔρωτος. Διότι τούτων οὐχὶ ἐν μόνον ἔπλασεν ἄγαλμα, ἀλλὰ τοῦ μὲν Ἔρωτος δύο, τὸ μὲν διὰ τὸ Πάριον τὸ πόλισμα τὸ κατὰ τὸν εἰσπλουν ἐκ τοῦ Ἑλλησπόντου εἰς τὴν Προποντίδα, παραβαλλόμενον κατὰ τὸ κάλος πρὸς τὴν Κινιδίαν Ἀφροδίτην, τὸν δὲ ἀνατεθέντα ἐν Θεσπιατῆς ὑπὸ Μνησαρέτης, τῆς Θεσπικῆς εἰς ἣν ἐδωρήθη ὑπὸ τοῦ τεχνίτου. Κατὰ τὸ κάλλιστον σφζόμενον ἀντίτυπον ἐν Ῥώμῃ εἰκονίζετο ὁ Ἔρως οὐχὶ παῖς ἀφελῆς, ἀλλὰ μείραξ ἐν θαυμασίᾳ τῶν μελῶν τοῦ σώματος ἀρμονίᾳ τὴν ἀρρήτου κάλλους ὄψιν τὴν σύννον ἔχων περιστρεφομένην ὑπὸ βοστρύχων κόμης, ἥτις εὐσομίαν ἀποπνέει καὶ ἀκτινοβολίαν ἐκπέμπει ἀστρικήν. Κατὰ τὴν ἀρχαιότητα τοσαύτη ἦτο ἡ φήμη καὶ ἡ πρὸς αὐτὸν θαυ-

ΗΝΙΟΧΟΣ ΤΩΝ ΔΕΛΦΩΝ
(Ἱστορία Καλῶν τεχνῶν Κ. Ζησίου).

—"Ίσως είναι αὐθάδεια νὰ ὀμιλῇ κανεὶς γιὰ τὰ ἐλαττώματα τῶν ἄλλων, ὅταν αὐτὸς ὁ ἴδιος δὲν θὰ εἶναι βέβαια ἄγιος. "Ἄλλως τε συχαίνονται τοὺς ἄγιους ἀνθρώπους. Συνήθως εἶναι ὑποκριταί.....

Ἡ ὀμιλία τῶν δύο μνηστήρων διεκόπη εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ ἀπὸ τὴν μητέρα τῆς κόρης, ἡ ὁποία ἦλθε νὰ ζητήσῃ τὸν μέλλοντα γαμπρόν της διὰ τὸ μπρὶς ὅπου εἶχε διοργανωθῆ εἰς τὴν ἄλλην αἴθουσαν.

Καὶ ἐγώ, ποῦ χωρὶς νὰ τὸ θέλω παρηκολούθησα ὅλην αὐτὴν τὴν ὀμιλίαν τῶν μνηστήρων *art nouveau*, ποῦ μὲ τόσην εἰλικρίνειαν ἀναλαμβάνουν νὰ ζήσουν μαζί, χωρὶς νὰ κρύπτῃ ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλον τίποτε ἀπὸ τὰς σκέψεις καὶ τὰ αἰσθήματα του, ἐσκεπτόμην: "Ἄρα γε θὰ εἶνε αὐτοὶ εὐτυχέστεροι ἀπὸ τοὺς ἄλλους τῆς παλιᾶς σχολῆς ποῦ κρύβουν μὲ πολλὴν ἐπιμέλειαν τί σκέπτονται, καὶ ποῦ ὑποκρίνονται πρόσωπα ἄλλα ἀπὸ ὅτι εἶναι καὶ τελειώνουν τὴν ζωὴν των πολλὰς φορὰς χωρὶς ὁ ἕνας νὰ γνωρίζῃ τὸν ἄλλον πραγματικῶς.

K. PAPPEN

ΑΠΟ ΤΑ ΤΕΜΠΗ

Πρωί, πρωί, ἐπήραμε τὸ τραῖνο τὸ ὁποῖον ἐπρόκειτο νὰ μᾶς φέρῃ εἰς τὰ ἱερὰ Τέμπη. Εἶνε ὁ τίτλος τὸν ὁποῖον δίδουν οἱ περισσότεροι εἰς τὰ θαυμάσια Τέμπη. Ἀκριβῶς δὲν εἰσεύρω διατί, ἀλλ' ὑποθέτω ὅτι τοὺς ἐδύθη ἡ ὀνομασία αὐτὴ διότι ἐκεῖ εἰς ἕνα ἀπὸ τὰ ὑπερήφανα βουνὰ ποῦ ὑψώνονται σὺν δύο γίγαντες ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ εἰς τὴν μαγευτικὴν κοιλάδα κατοικοῦσαν οἱ παλαιοὶ μᾶς θεοί.

Μολονότι πολὺ ὀλίγο ἐκοιμηθῆκαμε ἐκεῖν τὴν νύκτα ἐν τούτοις ὅλη ἡ συντροφιά μας εἶνε εὐθυμὴ καὶ ζωηρὰ καὶ εἰς τὰ πρόσωπα ὄλων φαίνεται ζωγραφισμένη ἡ ἐνδόμυχος εὐχαρίστησις, διότι θὰ ἐβλέπαμεν ἐντὸς ὀλίγου ἕνα ἀπὸ τὰ ὠραιότερα τοπεῖα τοῦ κόσμου.

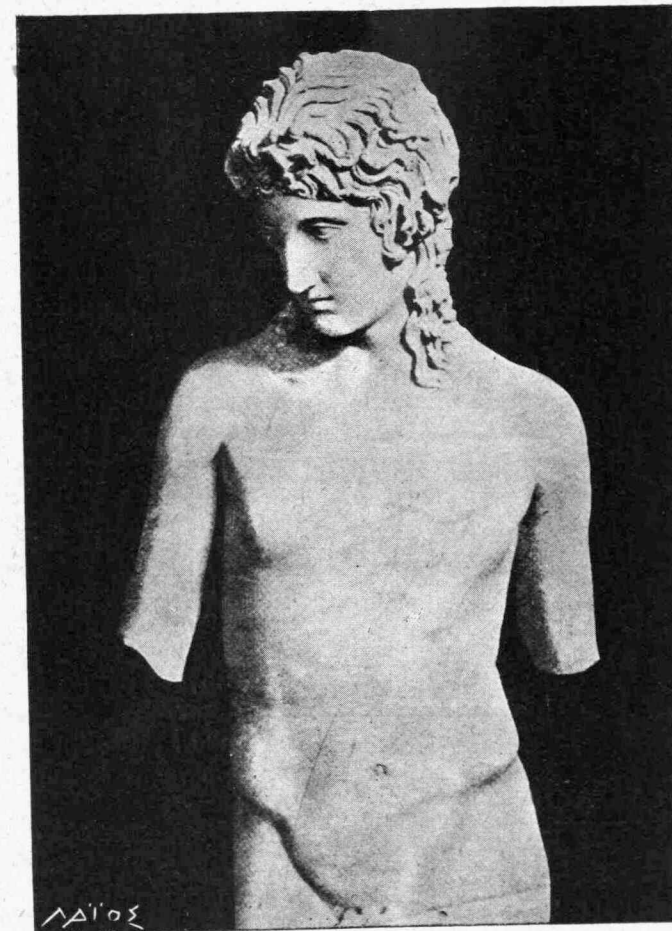
"Ἐχουν τόσα λεχθῆ γιὰ τὴν μαγευτικὴν αὐτὴν τοποθεσίαν, ὥστε ὁ καθένας ποῦ πρόκειται νὰ τὴν ἐπισκεφθῇ νὰ αἰσθάνεται ἕνα ἐνθουσιασμὸν ἰδιαιτέρον. Ἐπειδὴ ἦτο ἡ πρώτη φορὰ ποῦ θὰ ἐβλεπα τὰ Τέμπη, τὸν ἐνθουσιασμὸν αὐτὸν τὸν ἠσθανόμενον καὶ ἐγώ, εἰς βαθμὸν μάλιστα μεγαλειότερον, ἴσως διότι ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως εἶχα ἀκριβῆ ἰδέαν τοῦ μεγαλείου καὶ τῆς ὠραιότητος τοῦ τοπίου.

Αὐτὴν τὴν φορὰ εἶχα νὰ προσθέσω καὶ μίαν τέρψιν ἀκόμη μέσα εἰς τὰς ἄλλες. Τὸ νὰ διασχίσω τὴν κοιλάδα διὰ τοῦ σιδηροδρόμου, πράγμα τὸ ὁποῖον ἠύξανε τὴν ἀνυπομονησίαν μου νὰ φθάσω ἐκεῖ.

Ἡ ἀμαξοστοιχία γεμάτη ἀπὸ κόσμον, διότι ἦτο ἡμέρα ἐκδρομῆς, μᾶς φέρει ὥστε τὸ δυνατόν ταχύτερα μέσα ἀπὸ κάμπους φρεσκοθερισμένους ἀπεράντους, οἱ ὁποῖοι δὲν μᾶς παρουσιάζουν τίποτε τὸ ὠραῖον, τίποτε τὸ ἐλκυστικὸν μέσα εἰς τὴν ἀσφυκτικὴν μάλιστα ζέσθην τοῦ Ἰουλίου, ὅποτε τὰ μάτια διψοῦν νὰ ἰδοῦν δένδρα καὶ σκιάν. Ποῦ καὶ ποῦ προβάλλουν μικρὰ χωριαδάκια γραφικὰ, πράσινα, τὰ ὁποῖα δίδουν κάποιον τόνο ζωῆς εἰς τὴν γυμνὴν πεδιάδα. Τὸ τραῖνο σταματᾷ ἐκεῖ ὀλίγα λεπτὰ παραλαμβάνει ἠλιοκαμένους χωρικούς καὶ ἐξακολουθεῖ ταχὺ τὸν δρόμον του πάντοτε ἀνάμεσα ἀπὸ ἀγροὺς γυμνοὺς. Εὐτυχῶς τὸ ἀπὸ Λαρίσης μέχρι Τεμπῶν διάστημα δὲν εἶνε μακρὸν καὶ ἔτσι ἐντὸς ὀλίγου τὸ πράσινον ἀρχίζει νὰ προβάλλῃ στὰ μάτια μας καὶ νὰ μᾶς ξεκουράζῃ ἀπὸ τὴν ξηρότητα τοῦ κάμπου.

"Ἦδη εὐρισκόμεθα εἰς τὴν εἴσοδον τῆς μαγεμένης κοιλάδος ἐμπρὸς εἰς τὸ «Μπαμπᾶ» ἕνα χωριουδάκι ὁμορφὸ ὁ σταθμὸς ὄλων τῶν ἐπισκεπτομένων ἄλλοτε τὰ Τέμπη δι' ἀμαξῶν. Τὸ πράσινο τώρα ἀρχίζει νὰ μᾶς περικυκλώνει καὶ ὁ Πηνειὸς ὁ ποταμὸς ὁ ἀγαπημένος τῶν νεραϊδῶν καὶ τῶν νυμφῶν προβάλλει στὰ μάτια μας μὲ μὴ νωχέλεια ἀρχοντικῆ.

Τὸ τραῖνο εἰσερχεται ἀργὰ εἰς τὴν κοιλάδα ἐνῶ ὁ κόσμος ἐνθουσιασμένος γύνεται εἰς τὰ παράθυρα καὶ τοὺς ἐξώστας. "Ὅλοι θαυμάζουν ὄλων τὰ μάτια ἀστράφτουν ἀπὸ ἠδονή. Μεταξὺ τῶν πολλῶν διακρίνομεν ὀλίγους Ἀθηναίους ἀπὸ τοὺς ἐπιλέκτους μὲ λαρνιὸν στὰ χέρια καὶ φωτογραφικὰ μηχανές. Εἶνε καὶ αὐτοὶ ἐνθουσιασμένοι, εὐθυμολογοῦν καὶ ἀφίνουν ἐπιφωνήματα εἰς κάθε στιγμήν. Ἡ ἀμαξοστοιχία προχωρεῖ ὀλοένα. Τὰ δύο βουνὰ τώρα ὑψώνονται μὲ ὅλη τὴ μεγαλοπρέπειά τους ὑπερήφανα, εὐθυτενῆ, δύο ἀντίπαλοι αἰώνιοι ἀμιλλώμενοι ποιὸς ἐκ τῶν δύο νὰ δεῖξῃ περισσότερα κάλλη καὶ ἰσχύν. Ἀπ' τὴν μίαν μερὰ ὁ γοητευτικὸς Κίσαβος μὲ τὴν περίσσια του χάρι εἰς ὅλες του τὰς γραμμὰς, μὲ τὴ θαυμασία του βλάστησι καὶ τὰ κρυσταλλένια νερά του ποῦ γύνονται ἀπ' ὅλα τὰ μέρη μέσα στὸ Πηνειό, ἀπ' τὴν ἄλλη ὁ δοξασμένος Ὀλυμπος ἐπάνω εἰς τὸν ὁποῖον ἔχει χαρᾶχθῆ ἡ σιδηροδρομικὴ γραμμὴ, μὲ τὰς πελεκημένες του βράχες, ἀπότομος, φοβερός εἰς πολλὰ μέρη, ἀλλὰ καὶ γεμάτος ἀπὸ μεγαλεῖον. Στηριγμέ-

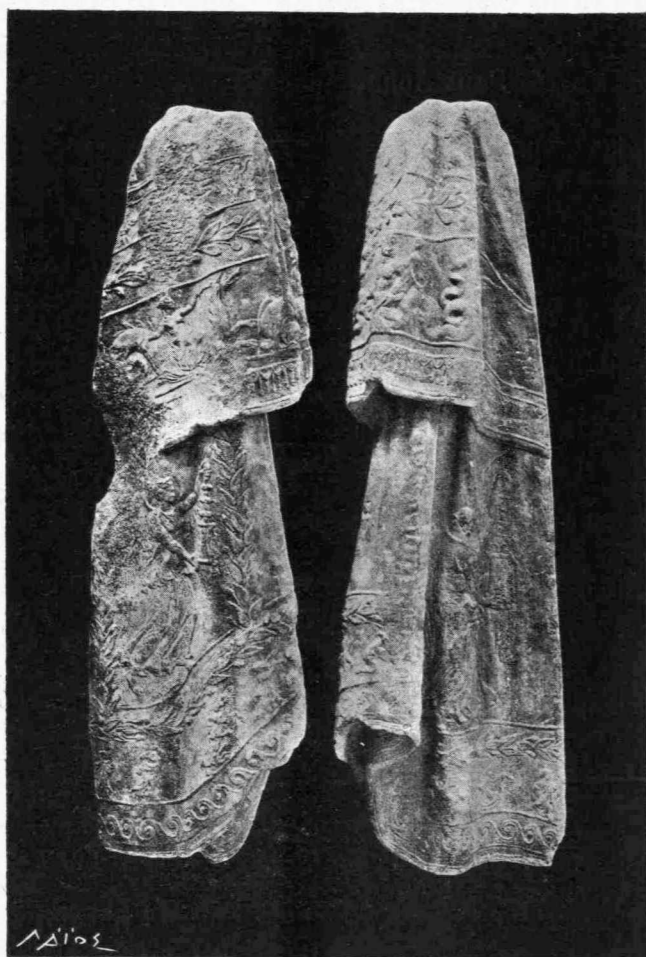
ΕΡΩΣ ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ (Μουσεῖον Βατικανού)

(Ἱστορία Καλῶν Τεχνῶν Κ. Ζησίου)

νος εἰς τὰ πλευρὰ τοῦ κολοσσοῦ αὐτοῦ, ὁ σιδηροδρόμος προχωρεῖ καὶ σφυρίζει δαιμονιωδῶς. Ὁμοιάζει μὲ κάποιον μεγαθήριον μὲ κάποιον ἄγριον ξένον, ὁ ὁποῖος ἦλθε νὰ ταραξῇ τὴν γαλήνη τῶν κοιμισμένων θεῶν, καὶ τὴν ἀρμονίαν τῆς θελκτικῆς φύσεως. Εὐρισκόμεθα εἰς ἀρετὸν ὕψος καὶ καθὼς βλέπουμε τὸν Πηνειὸ ἀπὸ τόσο ψηλὰ νὰ κυλάῃ κάτω ἀρμονικὰ μέσα σὲ ὄργια πρασινάδας, μᾶς φαίνεται ὠραῖος. Πλατάνια θεριωμένα ποῦ ἔχουν βλαστήσει ἐδῶ καὶ τόσα χρόνια στῆς ὄχθες του, γέρνουν μὲ σέβας τοὺς κλώνους των καὶ τὸν προσκυνοῦν. Χιλίων εἰδῶν ἄλλα φυτὰ πλέκουν στεφάνια στὸ ποιητικὸ πέραςμά του. Κάπου, κάπου, τὸ ρεῦμά του εἶνε δυνατότερον καὶ ἐκεῖ σχηματίζει μικροὺς καταρράκτας οἱ ὁποῖοι σκορποῦν τριγύρω ἀφρούς. Μέσα εἰς τοὺς ἀφρούς αὐτοὺς ἐλούοντο ἄλλοτε ἡ Ἀφροδίτη καὶ ἡ Ἀρτεμις,

μέσα ἀπὸ αὐτὰ τὰ νερά καὶ ἀπ' τὰ παρθένα αὐτὰ ὄρη ἐπρόβαλλε ὅλη ἡ χορεία τῶν νυμφῶν καὶ τῶν δρυάδων. Ἐδῶ ἐπλέκοντο τὰ περισσότερα εἰδύλια τῶν Θεῶν καὶ Θεαινῶν, ἀπ' ἐδῶ ἐπέρασσαν ὄλοι αἱ χαρὰ καὶ αἱ λύπαι τῶν ἀθανάτων.

«Νᾶ, τὸ κάστρο τῆς ὠραίας» ἀκούομεν ἔξαφνα καὶ ἀμέσως ἀντικυρῶμεν ψηλά, ψηλὰ σὲ μίαν ἀπότομον κορυφὴν τοῦ Κισσάβου μερικὰ λείψανα ἐνὸς φρουρίου παλαιοῦ καὶ ἕνα μικρὸ πορτάκι μὲ ἕνα δένδρακι σιμά. Ἡ παράδοσις λέγει ὅτι κάποια ὠραία βασιλοπούλα ἔπεσε ἀπ' ἐκεῖ ψηλὰ γιὰ νὰ μὴ παραδοθῇ εἰς τοὺς ἐχθρούς καὶ ὄλοι παρατηροῦμεν μὲ θαυμασμὸν τὸ ὕψος ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐτόλμησε νὰ πέσῃ ἡ γενναία βασιλοπούλα. Τὸ κάστρο τῆς ὠραίας γίνεταί ἀμέσως ἀπὸ τὰ μάτια μας καὶ ἡ κοιλάς τώρα ἀρχίζει νὰ πλατύνεται. Ὁ σιδηροδρόμος

Ἐκ τοῦ ἱματίου τῆς Δεσποίνης ἐκ Λυκοδούρας (Μουσεῖον Ἀθηνῶν).

(Ἱστορία Καλῶν Τεχνῶν Κ. Ζησίου)

Ἐκφρασις πόνου συνέστειλε τὸ πρόσωπον τῆς πριγκιπίσσης.

— Ὅχι, δὲν πρέπει νὰ ἐπαναλαμβάνη τις τίποτε—εἶπε μὲ νευρικήν τραχύτητα—Προτιμῶ νὰ σᾶς πῶ ἓνα τραγουδάκι τοῦ Monti, ἐνδονέου ἰταλοῦ διδασκάλου, ὁ ὁποῖος ἔχει συνθέσει χαριτωμένα πράγματα.

Καὶ τὰ ὠραία δάκτυλα τῆς Δόνας Βικτώριας, ἡ φωνή της μὲ τοὺς θαυμασίους τόνους, ἐγέμισαν τὴν ἀτμόσφαιραν τῆς μικρᾶς αἰθούσης ἀπὸ νότες γεμάτες γλυκύτητα καὶ περιπάθειαν, ἀπὸ λέξεις ἀπλοῦ καὶ νέου ἔρωτος. Ἐνῶ ἐκύτταζε ἐκείνην τὴν ὁποίαν εἶχε ὀνομάσει γρηᾷ, ἡ καρδιὰ τῆς Ἀμερικανίδος ἐσφίγγετο ἀπὸ μῖσος. Ἦτο ἀρκετὰ θελκτικὴ ἀκόμη, μὲ τὸ λεπτὸν προφίλι, μὲ τὰ πλούσια μαλλιά της, τὰ κοκκινισμένα ἀπὸ κινὰ καὶ κτενισμένα χα-

μηλά, καὶ τὰς ἀρμονικὰς γραμμὰς της. Χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ τὸ βλέμμα τῆς Δόρας ἐστράφη πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἐκάθητο ὁ σύζυγός της. Εἶχε ἐπαναλάβει τὴν ἀγαπητὴν του θέσιν καὶ ἄκουγε τὴν μουσικήν, μὲ τὰ μάτια κλεισμένα κατὰ τὴν συνήθειά του. Ἡσθάνθη τότε τὸν σύνδεσμον τῆς φυλῆς ὁ ὁποῖος ὑπῆρχε μεταξὺ ἐκείνου καὶ τῆς μεγάλης Ρωμαίας κυρίας.

«ὦ! βέβαια, ἔχουν τὸ αὐτὸ αἷμα!» ἐσκέφθη μὲ ὀρμὴν καὶ ζήλειαν. Ὅταν ἡ πριγκιπίσσα ἐτελείωσε τὸ τραγοῦδι της οἱ δύο κύριοι τὴν ἐχειροκρότουσαν ἐνθέρμως.

— Τί ὠραία ποῦ ἀποδώσατε τὸ ἀπλοῦν καὶ ἀληθινὸν αἶσθημα, τὸ ὁποῖον ὑπάρχει εἰς τὸ μουσικὸν αὐτὸ ποιηματάκι· εἶπεν ὁ μαρκήσιος Βέργα.

— Δὲν γνωρίζω κανένα ὁ ὁποῖος νὰ τρα-

Ἡ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΜΟΔΑ

γοῦδι, ὅπως σεῖς, ἐπρόσθεσεν ἡ κόμισσα. Ἀπὸ τότε ὅπου εἶμαι εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἐντρέπομαι διὰ τὴν φωνήν μου, μοῦ φαίνεται τόσο πρωτογενής, τόσο ἀδύνατος.

— Ἐχετε ἄδικον, εἶνε πολὺ ἰδιότροπος, ἀπεκρίθη ἐπιχαρίτως ἡ Δόνα Βικτώρια, καὶ τὴν μεταχειρίζεσθε θαυμάσια.

— ὦ! πηγαίνει μὲ τὸν χαρακτήρά μου.

Ποτὲ δὲν ἠμπορῶ νὰ φαντασθῶ τὸν ἐαυτόν μου μὲ μίαν κιθάραν στολισμένην μὲ κορδέλλες στὰ χέρια καὶ νὰ τραγουδῶ αἰσθηματικὰ τραγοῦδια. Κάθε ἄνθρωπος εἶνε ὅ,τι ἠμπορεῖ!...Καὶ τώρα ἐξηκολούθησεν ἡ κόμισσα θὰ ἔχετε τὴν καλωσύνην νὰ μοῦ δώσετε μερικὰς πληροφορίας διὰ κάποιον Βαπτίστα Βαράνο, ὁ ὁποῖος ἦτο εἰς τὴν ὑπηρεσίαν σας ;

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΑΣΥΛΟΥ ΤΩΝ ΑΝΙΑΤΩΝ

Ἐορτὴ νεκρῶν καὶ μνημοσύνων ἀπὸ ἀνθρώπων, τοὺς ὁποίους ὁ θάνατος ἔχει σφραγίσει μὲ τὴν σφραγίδα τοῦ πόνου καὶ διὰ τοὺς ὁποίους ἡ ζωὴ εἶναι μία διαρκῆς μαρτυρικὴ πρὸς τὸν θάνατον πάλη.

Οἱ Ἀνιάτοι παρακαλοῦντες τὸν Θεὸν μὲ τὴν πονεμένην ψυχὴν των νὰ ἀγιάσῃ ἐκεῖνους, εἰς τοὺς ὁποίους ὀφείλεται ἡ ὑπαρξίς τοῦ Ἀσύλου των, ἡ στέγη ἢ εὐεργετικὴ ἔπου στεγάζει τὴν ἀθλιότητά των, αὐτὴ ἢ συντήρησις τῆς βασανισμένης των ζωῆς.

Καὶ δὲν εἶναι μόνον οἱ γενναῖοι δωρηταὶ τοῦ Ἀσύλου τῶν Ἀνιάτων ποῦ μνημονεύονται εἰς τὴν εορτὴν αὐτήν, δὲν εἶναι μόνον ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι πρὸ τῆς ιδέας τοῦ θανάτου ἐκληροδότησαν μέρος τῶν χρημάτων των διὰ τὸν ὄρατον τοῦ Ἀσύλου σκοπὸν. Διότι δυστυχῶς ὁ ἀριθμὸς των εἶναι περιορισμένος καὶ τὰ κληροδοτηθέντα ποσὰ εἶναι ἀνεπαρκῆ ἔπως ἐξασφαλισθῇ ἡ ὑπαρξίς τῶν δυστυχῶν αὐτῶν ἐφόσον παρατείνεται καὶ ἡ ζωὴ των, ἢ ὁποῖα πολυλάκις εἶναι μακρά.

Ὅλοι λοιπὸν ὅσοι καὶ διὰ τῆς ἐλαχίστης συνεισφορᾶς των ἀκόμη ἐβοήθησαν τὸ Ἀσύλον, ὅλοι ὅσοι τὸ συνέτρεξαν εἰς τὰ πρῶτα του ἔτη, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνοι ποῦ θὰ τὸ βοηθήσουν σήμερον ποῦ εὐρίσκεται μὲ ταμεῖον κενόν, καὶ ἐκεῖνοι ποῦ θὰ ἀσφαλίσουν τὴν εἰς τὸ μέλλον συνέχισιν τῆς εὐεργετικῆς του ὑπαρξέως, ὅλοι περιλαμβάνονται εἰς τὰς προσευχὰς τῶν δυστυχῶν αὐτῶν, οἱ ὁποῖοι δὲν ζητοῦν τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ ἔλεος τῶν φιλανθρώπων, παρὰ πῶς νὰ ὑποφέρουν τὴν μαρτυρικὴν ζωὴν των χωρὶς νὰ στεροῦνται τὰ ἀπαραιτήτως ἀναγκαῖα.

Καὶ ὑπάρχει κίνδυνος νὰ τὰ στερηθοῦν, ἐὰν δὲν προσέλθουν ἐπίκουροι εἰς τὴν περίθαλψιν των ὅλοι οἱ δυνάμενοι νὰ συνεισφέρουν κατὰ τὴν ἐκ τοῦ περισσεύματός των.

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Ἀσύλου, πρωτοστατούσης τῆς προέδρου κ. Ἐλένης Νεγρεπόντη, κάμνει ὅ,τι εἶναι δυνατόν. Ἀλλὰ ὅταν πρόκειται νὰ τρέφονται καθ' ἡμέραν ὀγδοῶντα ἄνθρωποι καὶ νὰ ἐνδύονται καὶ νὰ νοσηλεύονται καὶ νὰ ὑπηρετοῦνται τότε τὸ δυνατόν καταντᾷ ἀδύνατον. Ὀλίγη στοργὴ τῶν πλουσίων διὰ τὸ ἀτυχῆς Ἀσύλον, ὀλίγη καλὴ διάθεσις μία γενναία ψυχικὴ ὀρμὴ καὶ ἡ στενοχωρία ἐκλείπει καὶ ἡ οικονομικὴ κρίσις περνᾷ.

Εἶναι λυπηρὸν ὅτι εἰς τὴν ἐτησίαν εορτὴν

τῶν μνημοσύνων δὲν προσέρχονται ἀκριβῶς ἐκεῖνοι ποῦ θὰ εἰμποροῦσαν νὰ τὸ βοηθήσουν. Διότι θὰ συνεκινούντο καὶ ἀπὸ τὴν θέαν τῶν δυστυχῶν καὶ ἀπὸ τὰ ὄρατα λόγια τὰ ὁποῖα ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ αὐτῇ ἀπαγγέλλει κάθε ἔτος ἢ ἐκ τῶν συμβούλων κ. Ζωὴ Βαλτινοῦ, καὶ τὰ ὁποῖα παραθέτομεν ἐδῶ :

Σεβασμιώτατε Ἱεράρχα, καὶ λοιποὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί !

Τί συνάγει πάλιν ἡμᾶς, κατὰ τὴν ἐπίσημον ταύτην ἡμέραν εἰς τὸν ἱερὸν τοῦτον Ναόν, παρὰ τὸ σύμβολον τῆς ἀγίας ἡμῶν πίστεως, καὶ παρὰ τὸ σύμβολον τοῦ μαρτυρίου τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν ; Συνάγει τὸ ὑπερτάτον καθῆκον ν' ἀπευθύνωμεν δεήσεις πρὸς τὴν ὑπερτάτην ἐκείνην δύναμιν, τὴν κατεργομένην μέχρις ἡμῶν, μικρῶν καὶ ἀνισχύρων πλασμάτων. Διὰ τῆς σοφῆς δ' αὐτοῦ νοθεσίας διδάσκει ἡμᾶς ὁ Σωτῆρ, ἐν τῶν ἱεροτάτων καθηκόντων, τὴν πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπην, ὡς πράξιν ἀληθοῦς δικαιοσύνης, καὶ τὴν ἀκλόνητον πίστιν πρὸς τὴν ὑπερτάτην αὐτοῦ ὑπὲρ ἡμῶν Πρόνοιαν ! Ναί ! κατὰ τὴν ὄραν ταύτην αἱ ψυχαὶ ἡμῶν φέρονται πρὸς τὸν Πλάστην, καὶ διὰ τῆς εὐλογίας Αὐτοῦ αὐταὶ μεταλαμβάνουσι τῆς ὑπερτάτης ἐκείνης γαλήνης, τῆς ἀπὸ τοῦ Θεοῦ τῶν ὅλων κατεργομένης. Αἱ ψυχαὶ ἡμῶν καὶ αἱ δυνάμεις ἐνισχύονται πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ἀγαθοεργίας, ἣν καὶ δι' ἑνὸς ἀπλοῦ βλέμματος βλέπει τις ἐν τῷ ἰδρύματι τούτῳ ! Ἐνταῦθα συγκεντροῦνται εἰς ἓν αἱ σποράδην μετὰ πίστεως καὶ ἀγάπης γενόμεναι προσφοραὶ, καὶ ἡ εὐλογία τοῦ Σωτῆρος πολλαπλασιάζει τὸ ἀγαθὸν τὸ διδόμενον εἰς ἄτομα παθόντα καὶ πάσχοντα, εἰς ἄτομα ἀδύνατα ὑπὸ ἀδυνάτων συγγενῶν ἀτελῶς περιθαλπόμενα. Οἱ στερούμενοι εὐρίσκουσιν Ἀσύλον, καὶ τὸ θεῖον τοῦ Λυτρωτοῦ ἔργον εὖρε προθύμους ἐκτελεστάς τῆς παραγγελίας αὐτοῦ ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης τῶν στερησεων καὶ τῶν ἀγῶνων. Εἰς τὰ διψῶντα χεῖλη προσφέρεται τὸ ἀνακουφίζον τὴν δίψαν ποτήριον, εἰς τοὺς πεινῶντας τὸ τεμάχιον τοῦ ἄρουρου, ἔπερ συμβολίζει τὸ σῶμα τοῦ Θεανθρώπου Σωτῆρος ἡμῶν. Πληροῦται οὕτω διὰ τῶν τοιούτων καὶ ὁμοίων πράξεων ἡ ρῆσις Αὐτοῦ εἰπόντος «Μακάριοι οἱ πεινῶντες καὶ διψῶντες δικαιοσύνην, ὅτι αὐτοὶ χορτασθήσονται».

Αἱ μακάριαι ἐκεῖναι ψυχαί, αἱ μὴ δαπανήσασαι εἰς ματαίως δαπάνας καὶ ἐλαφρὰς ἀπολαύσεις, παρέσχον εἰς τοὺς στερουμένους πᾶν ὅ,τι ἠδύναντο, καὶ τὰ διάφορα ἐκεῖνα καὶ μικρὰ ρεύματα συνενωθέντα, ἀπετέλεσαν ποτα-

μὸν ἰκανὸν τὰς ξηρὰς ἐκείνας ὑπάρξεις νὰ δροσίση καὶ ἀνακουφίσῃ, καὶ ἔπου ὑπῆρχε στέρησις καὶ ἀγῶν, νὰ φέρῃ βίον ἀνεκτόν, καὶ τὴν πίστιν πρὸς τὴν Θεῖαν Πρόνοιαν νὰ ἐνισχύσῃ. Ἡ παρὰ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν ἐπιπνεύσασα γλυκεῖα αὔρα πόσας ἀτυχεῖς ὑπάρξεις ἀνεκούφισε, πόσους ψυχικοὺς πόνους ἐπράξυνε ! Ποῖα πράξις δεικνύει κάλλιον τὴν δικαίαν ἀπονομὴν τῆς ἀνωθεν ἐκπορευομένης ἀγαθοεργίας ;

Ἀπευθύνωμεν ἔτι εὐγνωμόνας εὐχὰς διὰ τὴν ὑψηλὴν προστάτιδα τοῦ ἰδρύματος ἡμῶν, τὴν Σεπτὴν ἡμῶν Ἀνασσα, τὴν παροῦσαν καὶ ἀποῦσαν, ἐνθυμουμένην πάντοτε τοὺς ἐν στερήσει καὶ ἀγῶνι ζῶντας, καὶ πᾶν τὸ δυνατόν ὑπὲρ αὐτῶν πράττουσαν.

Σεῖς δὲ μακάριαι ψυχαὶ τῶν εὐεργετῶν τοῦ Ἀσύλου τούτου, ὁποῖαν ἀπὸ τῆς παρὰ τῷ Ὑψίστῳ θέσεως ἡμῶν αἰσθάνεσθε ἀγαλλίασιν διὰ τὴν ἐκτέλεσιν ἔργου μεγίστου, ἔργου ὑπερτάτης ἀγαθότητος, τοῦ ἔργου τῆς πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπης ! Εὐλογηταὶ αἱ ψυχαὶ ὑμῶν, καὶ αἱ εὐγνωμοσύνη τῶν βοηθουμένων ἅς φθάσωσι μέχρις ὑμῶν, ἐν ᾧ τόπῳ οἱ δίκαιοι ἀναπαύονται, ὡς θυμίαμα εὐσεβείας, καὶ ὡς ἔκφρασις ἀγιῆς εὐχρηστικῆτος. Ἡ ἀγαλλίασις αὐτῶν δὲν εἶναι ἡ ἀμοιβὴ ἢ παρὰ τοῦ Λυτρωτοῦ ἐν τῇ ρῆσει αὐτοῦ διαφωτισμένη ;

JUDITH GAUTIER

B'

Τὸ φιλολογικὸν στάδιον τῆς νέας Ἀκαδημαϊκῆς ἤρχισεν ἀπὸ τοῦ 1867, ὅτε ἡ Judith Gautier ἦτο μόλις δέκα ἐπτά ἐτῶν. Διδάσκαλός της ἦτο ὁ πατέρας της ὁ γνωστὸς ποιητῆς Θεόφιλος Γκωτιέ, ὁ ὁποῖος τόσο ἦτο ἰδιορρυθμὸς καὶ τόσο ἐλάτρευε τὰ μυστηριώδη κάλλη τῆς ἀπωτάτης Ἀνατολῆς, ὥστε ἐσκέφθη νὰ μύση εἰς αὐτὰ καὶ τὴν κόρην του. Μεταξὺ τῶν φίλων του ὑπῆρχε καὶ σοφὸς Κινέζος, ὁ ὁποῖος ἀνέλαβε νὰ διδάξῃ τὴν νεαρὰν συγγραφέα τὰς Ἀνατολικὰς γλώσσας καὶ νὰ τὴν μύση εἰς τὰ ἀπόρητα τῶν ἐθίμων καὶ ἠθῶν τοῦ ἀπωτάτου αὐτοῦ καὶ μυθικοῦ κόσμου.

Τὸ πρῶτον της βιβλίον ἦτο «*le livre de Jade*» τὸ ὁποῖον ἐξέδωκεν ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Judith Walter. Ἔπειτα ὅμως ἔγραψε πάντοτε ὑπὸ τὸ ἀληθινόν της ὄνομα, τὸ ὁποῖον εἶχε ἤδη τόσην φιλολογικὴν δόξαν, ὥστε νὰ συντελέσῃ εἰς ταχύτεραν ἀναγνώρισιν τοῦ ἰδιοῦ της ταλάντου. Καὶ μόνον τὸ ἠλλάξε, ὅταν ὑπανδρεύθη τὸν Catulle Mendés, ἄλλην φιλολογικὴν δόξαν, ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ ὁποῖου ἔγραψε τὸν **Ἀυτοκρατορικὸν Δράκοντα**.

Ἡ ἀσυμφωνία ὅμως τῶν χαρακτήρων τῶν δύο συγγραφέων συζύγων ἐπροκάλεσε διαζύγιον μετὰ γάμον ὀλίγων ἐτῶν. Ἐκτοτε ἡ Judith Gautier ἐξακολουθεῖ νὰ γράφῃ μὲ τὸ πατρικὸν της ὄνομα. Πολλὰ ἀπὸ τὰ ἔργα της εἶναι ἐμπνευσμένα ἀπὸ τὴν Κίνα καὶ τὴν Ἰαπωνίαν, τὰς ὁποίας περιέγραψε μὲ τρυφερότητα, χάριν καὶ τόσο τοπικὸν χρῶμα, ὥστε νὰ φαίνεται ὡς νὰ ἐγνώρισεν ὅλας αὐτὰς τὰς μακρυνὰς χώρας, τὰς ὁποίας δὲν ἐπεσεῖφθη ποτέ.

Τὰ μεταφρασθέντα ἐκ τοῦ Ἰαπωνικοῦ ποιήματα τῆς Libellule ἔκαμαν ἐντύπωσιν εἰς τοὺς φιλολογικοὺς κύκλους τῆς Γαλλίας, ὡς καὶ τὰ τελευταῖα Ἀνατολικά ἔργα της **ἡ ἀδελφὴ τοῦ Ἥλλου**, ἢ **κατάκτησις τοῦ Παραδείσου τὰ ἀνθη τῆς Ἀνατολῆς**, **τὰ ἀπομνημονεύματα τοῦ Δευκοῦ Ἐλέφαντος** καὶ τὸ Koun-Atouon.

Διὰ τὸ θέατρον ἔγραψεν ἐπίσης πολλὰ ἔργα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἰδιαιτέραν εἶχον ἐπιτυχίαν εἰς τὸ θέατρον τοῦ Odeon τοῦ Παρισιοῦ, ὅπου ἐπαίχθησαν, **ἡ Ἐμπορὸς τῶν μευδιαμάτων**, **ἡ Μπαρίωννα**, **ὁ Μαγικὸς πέπλος κ. ἄ.**

Εἶναι ἀπὸ τοὺς πολυγραφοτέρους συγγραφεῖς τῆς Γαλλίας καὶ ἀκούραστος συγχρόνως δημοσιογράφος, εἰδικώτερον ἀσχοληθεῖσα εἰς τὴν ἐφημερίδα Rappel, μὲ τὴν κριτικὴν τῆς Τέχνης εἰς ὅλους αὐτῆς τοὺς κλάδους.

Αἱ συμπάθειαι καὶ ἡ ἐκτίμησις τοῦ φιλολογικοῦ κόσμου τῆς Γαλλίας διὰ τὸ ὄρατον καὶ ἁρμονικὸν ἔργον τῆς κ. Γκωτιέ ἐξεδηλώθησαν θερμότατα πρὸ τριῶν ἐτῶν, ὅταν ἐωρτάσθη εἰς τὸ Παρίσι ἡ φιλολογικὴ 40ετηρίς της, τὴν ὁποῖαν διοργάνωσαν ὅλοι οἱ φίλοι θαυμασταὶ καὶ συνάδελφοί της. Σήμερον ἡ ἐκλογή της εἰς τὴν Ἀκαδημίαν Goncourt ἀποτελεῖ πράξιν δικαιοσύνης καὶ ἀμεροληψίας τῶν ἀνθρώπων τῶν Γαλλικῶν γραμμάτων, τὴν ὁποῖαν θὰ ἐπεδοκίμαζαν αὐτοὶ οἱ ἰδρυταὶ τῆς Ἀκαδημίας ἀδελφοὶ Goncourt, ὅχι ὡς φεμινισταί, διότι εἰς τὴν ἐποχὴν των ὁ φεμινισμὸς ἐθεωρεῖτο οὐτοπία εἰς τὴν Γαλλίαν, ἀλλὰ διότι ἠγάπησαν ὡς παιδάκι τὴν Judith Gautier, κόρην τοῦ ἀγαπημένου φίλου καὶ συναδέλφου των, καὶ ὁμιλοῦν εἰς τὸ ἡμερολόγιόν των διὰ τὴν ἐκτακτον ἰδιοφυίαν της, ἢ ὁποῖα τόσα ὑπέσχετο ἀπὸ τὰ πολὺ νεανικά της χρόνια, ἀπὸ τὰ ὁποῖα τὴν ἀνεκήρυτταν ὡς μέλλουσαν νὰ διαδεχθῇ τὸν μεγάλον πατέρα της

Ἡ κ. Judith Gauthier ὡς ἡ Georges Sand ἀγαπᾷ τὸ θέατρον τῶν νευροσπάστων, ἔχει ὀλόκληρον συλλογὴν κουκλῶν, τὰς ὁποίας ἐνδύει μόνη καὶ τελείαν σκηνοθεσίαν μικροῦ θεάτρου,

τὸ ὁποῖον λειτουργεῖ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ὑπὸ τὴν διεύθυνσίν της χάριν τῶν παιδιῶν φίλων καὶ οἰκείων της.

Τὴν ἀγάπην της πρὸς τὸ θέατρον ἐξεδήλωσαν ἀκόμη πρακτικώτερα παίξασα ἢ ἰδία καὶ ὡς μικρὸ παιδί καὶ κατόπιν ὡς δραματικὴ συγγραφεύς. Ἡ ἀδελφοὶ Goncourt ὁμιλοῦν διὰ τὴν ἐπιτυχίαν της εἰς τὴν παιδικὴν παράστασιν τοῦ «Pierrot Posthume» εἰς τὸ οἰκογενειακὸν θεατρικὸν Gautier, ὅπου ἐθριάμβευσεν εἰς τὸ μέρος τῆς Ἑσμεράλδας.

Πρὸ δύο δὲ ἀκριβῶς ἐτῶν, ὅταν εἰς τὸ θέατρον Femmina ἐπαίχθη διὰ φιλανθρωπικὸν σκοπὸν ὁ **Μαγικός πέπλος** της καὶ τὴν τελευταίαν στιγμὴν ἐκακοδιαθέτησεν εἰς ἀπὸ τοῦς ἠθοποιούς, ἀνέλαβεν ἢ ἰδία νὰ παίξῃ τὸ μέρος ἐνὸς γέρου φιλαργύρου Κινέζου, χωρὶς κανεὶς ἐκ τῶν θεατῶν νὰ τὸ ὑποπτευθῆ, μετ' ὅσην ζωηρότητα καὶ ἐπιτυχίαν ὑπεκρίθη.

ΑΣΜΑ ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΟΝ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΑΣ

(Τοῦ ἀοιδήμου φιλέλληνος Βασιλέως τῆς Βαυαρίας Λουδοβίκου).

Τὸ εὐθυμον φθινόπωρον ἦλθε, μαρμαμένα πίπτουν τὰ φύλλα. Μᾶς προσκαλεῖ ὁ χυμὸς τῆς ἀμπέλου. Εἰς τὴν υγείαν τῶν λυτρωτῶν!

Εἰς τὴν υγείαν τῶν ἠρώων τῆς ξηρᾶς καὶ θαλάσσης! Εἰς τῶν Ἑλλήνων τὴν ἐλευθερίαν! Λάμπουν αἱ φλόγες τοῦ καιομένου Τουρκικοῦ στόλου τῶν Ἑλλήνων τὰ δάκρυα εἰς ἀγαλλίασιν μεταβάλλονται.

Εἰς δόξαν τῶν εἰς τὴν μάχην πεσόντων! Εἰς τὴν γῆν ἐπιστρέφουν τὰ σώματα· αἱ ψυχαὶ τῶν πετοῦν εἰς τὰς μονὰς τῶν μακάρων.

Ἐκεῖ ζοῦν ἀθάνατοι καὶ ἀθάνατος ἢ δόξα τῶν εἰς τὴν γῆν· ἢ φήμη τῶν πλανᾶται ἀπὸ στόμα εἰς στόμα καὶ τὰ δεινὰ τῶν ἐλησημονήθησαν.

Εἰς τὴν υγείαν τῶν πολεμησάντων ὑπὲρ Ἑλλάδος ξένων! αἰώνιος ἔπαινος δι' αὐτούς! δάφναι φυτρῶνουν εἰς τὴν γῆν μετ' αἶμα τῶν ποτισμένην.

Καὶ ἀδιάσετε τὸ ποτήρι σας πάλιν, καὶ ψάλετε μεγαλοφῶνως ἐπινικίους παιᾶνας. Τιμῆσατε τοὺς ἀνδρείους μετ' οἶνον καὶ μετ' ἄσματα. Ζήτησαν οἱ Ἕλληνες ὅλοι.

Ἡ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΜΟΔΑ

Τὸ φθινόπωρον φεύγει· ἀλλὰ μετὰ τὸν χειμῶνα ἢ ἀνοιξὶς λάμπει ὠραιότερα, ὠραιότερα ἢ ἐλευθερία μετὰ τὴν δουλείαν. Πίετε φίλοι! εἰς τὴν ἐλευθερίαν τῆς Ἑλλάδος.

ΣΤΟΜΑΤΙΣΙΣ ΑΦΘΑΙ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Ἡ στοματίτις ἢ κοινῶς καλουμένη ἀφθα παρουσιάζεται συχνότατα εἰς τὸ στόμα τῶν βρεφῶν, κατ' ἀρχὰς ἐπὶ τῆς ἐσωτερικῆς ἐπιφανείας τῶν χειλέων εἰς τὰς γωνίας τῆς γλώσσης καὶ εἶτα ἐπὶ ὀλοκλήρου τοῦ στόματος.

Αἱ ἀφθαὶ παρουσιάζονται ὡς μικρὰ λευκὰ φύματα ἔχοντα μέγεθος φακῆς. Βραδύτερον ἢ λευκὴ αὐτῶν ἐπιφάνεια πίπτει καὶ ἀντὶ αὐτῆς ἀναφαίνεται ἐπιφάνεια κοιλῆ ἐρυθρά. Παρουσιάζονται δὲ συχνάκις ἐν ἀφθονίᾳ καὶ ἐπιφέρουσι πόνους ἐντόνους, συγχρόνως δὲ παρουσιάζεται καὶ ἀφθονος σιαλόρροια, εἰς δὲ τὰ παιδιά τὰ θηλάζοντα, ὁ θηλασμὸς καθίσταται δύσκολος. Εἰς τὰ μεγαλειέρας ὅμως ἡλικίας παιδιά τὰ ὁποῖα ἔχουσιν ἤδη ἀρχίσει λαμβάνοντα τροφὴν κᾶπως στερεὰν ἢ μᾶσσησις ἀποβαίνει δύσκολος, διότι τὰ τεμάχια τῶν τροφῶν προστριβόμενα ἐπὶ τῆς φλογισμένης ἐπιφανείας γίνονται αἰτία πόνων ἐντονωτάτων. Αἱ ἀφθαὶ εἶναι μολυσματικαί. Πολλάκις ἐν τῇ αὐτῇ οἰκογενεῖᾳ προσβάλλονται συγχρόνως δύο ἢ καὶ περισσότερα παιδιά.

Αἱ ἀφθαὶ δὲν εἶναι νόσος βαρεῖα, ἀλλὰ λίαν ἐπώδυνος. Παρέχεται διὰ συχνῶν πλύσεων τοῦ στόματος διὰ διαλύσεως βορικοῦ ὀξέος 1/100. Συγχρόνως δὲ ἐπαλείφομεν τὰ προσβεβλημένα μέρη τοῦ στόματος διὰ χρωστῆρος μαλακοῦ ἐμβρεχομένου εἰς διάλυσιν βορικοῦ νάτρου. Εἰς δὲ τὰ παιδιά τὰ λαμβάνοντα τροφὰς στερεὰς ἀπαγορεύεται ἢ χρῆσις αὐτῶν ἐντελῶς. Τὸ γάλα, ὁ ζωμός, αὐτὰ ροσῆτᾶ ἢ καὶ ὄσπρια πονρὲ ἀροκοῦσι πρὸς διατροφὴν αὐτῶν ἐπὶ τινὰς ἡμέρας. Ἀπαραίτητος ὅμως ἢ ἀπομάκρυνσις τῶν λοιπῶν παιδιῶν τῆς οἰκογενείας ἀπὸ τοῦ παιδιοῦ τοῦ παρουσιάσαντος τὴν ἀφθώδη ἐξάνθησιν.

ΑΝΘΗ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ
Ἱατρός

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

Τὰ πράγματα ἔλαβον δυσᾶρεστον τροπὴν μετὰ τὴν διάλυσιν τῆς Βουλῆς. Οἱ ἀρχηγοὶ τῶν κομμάτων θεωρήσαντες τὴν διάλυσιν αὐθαίρετον καὶ τὴν πρόσκλησιν τῆς νέας Ἀναθεωρητικῆς Βουλῆς ἀντιβίβουσαν πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ Συντάγματος ἀπεφάσισαν μετὰ τῶν φίλων τῶν νὰ μὴν ἐκθέσουν ὑποψηφιότητα εἰς τὰς ἐκλογὰς τῆς Ἀναθεωρητικῆς Βουλῆς.

Ἡ ἀπόφασις αὕτη ἐδημοσιεύθη μετ' ὁμοθυμαδὸν πρακτικὸν ἐκάστου κόμματος, διὰ τοῦ ὁποῖου δικαιο-

λογεῖται ἢ ἀπαρχὴ τῶν καὶ τὸ ὁποῖον φέρει τὰς ὑπογραφὰς ὅλων ὅσοι συνεφώνησαν μετ' ἡ γνώμην τῶν ἀρχηγῶν τῶν.

Ἐκ τῶν ἐπιφανεστέρων πολιτευσμένων τῶν δύο μεγάλων κομμάτων ἠρνήθησαν νὰ ἀκολουθήσουν τὰς γνώμας τῶν ἀρχηγῶν τῶν, ἔκ μὲν τῶν Ραλλικῶν ὁ κ. Κ. Καραπάνος, ἔκ δὲ τῶν Θεσοτικῶν ὁ κ. Ἀλέξ. Σκουζές.

Τώρα καταρτίζονται οἱ συνδυασμοί, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον Βενιζελικοί. Τισαύτη δὲ ὑπάρχει ἀφθονία νέων πολιτικῶν ἀνδρῶν εἰς τὸν τόπον μας, ὥστε οἱ ὑποβάλλοντες ὑποψηφιότητα καὶ δημοσιεύοντες προγράμματα ἀνορθωτικῶν ἰδεῶν ἀνέρχονται εἰς χιλιάδας ὑποψηφίων. Ἐννοεῖται ὅτι ὅλων αἱ φιλοδοξίαι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἰκανοποιηθῶν καὶ ὅτι οἱ ἐκλογεῖς θὰ εἶναι εἰς κατάστασιν νὰ κάμουν λογικὴν χρῆσιν τῶν ψήφων τῶν ὅπως ἀπὸ τὴν πλημμύραν αὐτῆν τῶν ἐκλεκτῶν ἐπιπλεύσουν οἱ καλλίτεροι.

Μεταξὺ τῶν ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος ἐπιφανῶν ὁμογενῶν τίθεται παρὰ τῶν ἐδῶ Συλλόγων ἢ ὑποψηφιότης τοῦ Ὑψηλάντη, τοῦ Κορυαλενίου, τοῦ Τσανακλῆ κ. ἄ. Ἡ ἰδέα τῆς ἐκλογῆς Ἑλλήνων δοκιμασμένων διὰ τὴν νοημοσύνην καὶ τὴν οικονομικὴν τῶν δεινότητά, ἀκόμη δὲ καὶ διὰ τὰ πατριωτικὰ τῶν αἰσθήματα εἶναι εὐεργετική. Διότι ὅλοι αὐτοὶ εἶναι ἐντελῶς ἀπληλαγμένοι τοῦ μικροβίου τῶν πολυειδῶν πολιτικῶν ἀδυναμιῶν, αἱ ὁποῖαι εἶναι συμφυεῖς μετ' ἡν πολιτικὴν μας κατάστασιν, καὶ ἡμποροῦν ἀμερολήπτως νὰ κρίνουν ποῦ ἔγκειται τὸ καλόν, καὶ νὰ βοηθήσουν καὶ ὑλικῶς ἀκόμη εἰς ἐνδεχομένην στιγμὴν τὴν χώραν, ὅπως βοηθῶν καὶ ὑποστηρίζουν τὰς Ἑλληνικὰς κοινότητας, τῶν ὁποῖων προύστανται.

Ο ΑΒΕΡΩΦΕΙΟΣ

Ὁ Λασσάνειος θεατρικὸς διαγωνισμὸς ἐκλείσει πέρυσι τὸν δεσοληπτικὸν ἀπολογισμὸν του, χωρὶς νὰ ἀφήσῃ ὀπίσω του καμμίαν φωτεινὴν γραμμὴν, ἂν καὶ ἢ τελευταία σελὶς του ἐθεωρήθη κᾶπως καλλιτέρα.

Καὶ φέτος ἤρχισεν ὁ Ἀβερῶφειος, ὁ ὁποῖος ἐπροκλήθη ὑπὸ ἐντελῶς ἄλλους καὶ πλέον νεωτεριστικῶς ὄρους.

Εἰς τὸν Ἀβερῶφειον ὑπεβλήθησαν πολλὰ ἔργα, τὰ περισσότερα γνωστῶν συγγραφέων, τὰ ὁποῖα οἱ κριταὶ παρεκολούθησαν κατὰ τὴν θεατρικὴν περίοδον εἰς τὰ ὑπαίθρια θεάτρα τῆς Νέας Σκηνῆς καὶ τοῦ Βαριετέ.

Ἡ ἐσρτὴ τῆς ἀπονομῆς τῶν χρηματικῶν βραβείων ἐγένεν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Ὄδειου εἰς στενώτατον κύκλον τῶν ἐνδιαφερομένων καὶ ὀλίγων προσκεκλημένων. Εἰσηγητὴς τῆς κρίσεως ἦτο ὁ ἐκ τῶν κριτῶν κ. Κακλαμάνος, ὅστις ἀφοῦ ὠμίλησε περὶ τῆς δημοσιογραφικῆς κριτικῆς τοῦ διαγωνισμοῦ, καὶ ἀφοῦ ἔκρινε τὸν τρόπον τοῦ διὰ τῆς παραστάσεως ἐλέγχου τῶν ἔργων, ὡς καλλίτερον, εἰσηλθεν ἔπειτα εἰς τὸ κυρίως θέμα. Ἀνέφερε μὲν ὀλίγα λόγια ὅλα τὰ ὑποβληθέντα ἔργα, ἔκαμε μίαν σύντομον κριτικὴν ἐκάστου ἐξ αὐτῶν καὶ κατέληξεν εἰς τὴν ἀνάγκην, εἰς τὴν εὐρέθη ἢ ἐπιτροπῇ νὰ μοιράσῃ τὸ βραβεῖον εἰς τέσσαρα μέρη, ἀφοῦ κατὰ τὴν γνώμην της κανὲν ἀπὸ τὰ ὑπο-

ΠΡΟΣ ΤΑΣ κ. κ.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΑΣ ΜΑΣ

Παρακαλούνται ὅσαι ἐκ τῶν κ. κ. ἀναγνωστριῶν μας καθυστεροῦν ἀκόμη τὴν ἐγγραφήν των ἢ νὰ πληρώσουν αὐτὴν εἰς τοὺς κατὰ τόπους ἀνταποκριτὰς μας, ἢ νὰ τὴν ἀποστείλουν εἰς τὸ γραφεῖον μας διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς, χωρὶς ἀναβολήν.

ΚΥΡΙΑΚΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΔΙ' ΕΡΓΑΤΙΔΑΣ

Εἰς τὸ κατάστημα τῆς Οἰκοκυρικῆς καὶ Ἐπαγγελματικῆς Σχολῆς ὁδὸς Ὀμήρου 24, λειτουργεῖ κάθε Κυριακὴν ἀπὸ τὰς 9—12 π. μ. τὸ Κυριακὸν Σχολεῖον δι' ἀμαθεῖς ἐργατιδῶν καὶ ὑπηρετριῶν.

Ἰερὸς ἐξηγεῖ τὸ Εὐαγγέλιον τῆς ἡμέρας διδάσκειται δὲ ἀνάγνωσις, γραφὴ καὶ ἀριθμητικὴ, ὡς καὶ τὰ καθήκοντα τῆς γυναίκος εἰς τὴν οἰκογένειαν, τὴν κοινωνίαν καὶ τὴν πατρίδα. Αἱ ἔχουσαι ἀμαθεῖς ὑπηρετριῶν δύναται νὰ τὰς στέλλουν εἰς τὸ Κυριακὸν Σχολεῖον πρὸς μὲν ὄψωσιν.

Ἐπίσης τὰς Κυριακὰς δανείζονται βιβλία ἀπὸ τὴν λαϊκὴν βιβλιοθήκην τῆς Σχολῆς πρὸς τὰς ἐργατιδῶν ἐργοστασίων, ὡς καὶ πρὸς κάθε γυναῖκα ἢ κόρην, ἐπιθυμοῦσαν νὰ περνᾷ τὰς ὥρας τῆς ἀναπαύσεώς της μὲ τὴν συντροφικὴν τερπνῶν καὶ διδακτικῶν βιβλίων.

ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ νηπιαγωγὸς ἀναλαμβάνει τὴν προγύμνασιν μικρῶν καὶ συνοδεύει αὐτὰ εἰς περίπατον. Πληροφορίαι παρ' ἡμῶν.

ΕΡΓΑΣΙΑΙ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ

Εἰς τὴν Ἐπαγγελματικὴν καὶ Οἰκοκυρικὴν Σχολὴν Ὀδὸς Ὀμήρου 24 κατασκευάζονται ὡραῖα ἀσπρόρουχα διὰ προικας, βαπτιστικά, ὡς καὶ ὑποκάμισα ἀνδρικὰ εἰς τιμὰς πολὺ λογικὰς. Κατασκευάζονται ἐπίσης ἄνθη τεχνητά, φυσικώτατα, ἐφάμιλλα τῶν Εὐρωπαϊκῶν. Σιδερόνονται ὑποκάμισα ἀνδρικὰ, φωκὸλ, ὡς καὶ λεπτὰ μπατιστένια εἶδη. Δύο μεγάλα τμήματα κατασκευάζουν φορέματα καὶ ἐπανωφόρια. Εἰς τὸ μάθημα τῆς μαγειρικῆς ἐκτελοῦνται παραγγελίαι ἐκλεκτῶν φαγητῶν καὶ γλυκισμάτων διὰ γεύματα ἐπίσημα, ἀνὰ πᾶσαν Τρίτην καὶ Παρασκευὴν. Ὅλα εἰς τιμὰς λογικὰς.

ΥΦΑΝΤΗΡΙΟΝ ΔΡΑΜΗΤΙΝΟΥ

Ὀδὸς Φιλελλήνων (Ἀπέναντι Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας)

Ἐκποιεῖ εἰς τιμὰς ἀπιστεύτως εὐθηνὰς σατακρούτες διὰ φορέματα τῆς ἀνοίξεως, φουλαράκια ἄσπρα καὶ χρωματιστὰ ἀπὸ δύο δραχ. καὶ ἄνω τὸν πῆχυν. Ταφτάδες διὰ μισοφόρια, σάρπες, μαντυλάκια. Καὶ δύο μύστρες πολυτελέστατες εἰς τὸ ἥμισυ τῆς τιμῆς των.

ΚΟΡΗ γνωρίζουσα τὴν Ἀγγλικὴν, δυναμένη δὲ νὰ βοηθῇ εἰς τὴν ραπτικὴν καὶ νὰ συνοδεύῃ μικρὰ εἰς τὸν περίπατον ζῆτεῖ θέσιν εἰς οἰκογένειαν. Συνιστᾶται θερμώτατα ἀπὸ ἡμᾶς.

ΓΑΛΑΚΤΟΥΧΟΝ ΑΛΕΥΡΟΝ ΝΕΣΤΛΕ

ΤΕΛΕΙΑ ΤΡΟΦΗ ΔΙΑ ΤΑ ΒΡΕΦΗ, ΑΝΑΡΡΟΝΥΑΣ ΚΑΙ ΓΕΡΟΝΤΑΣ ΠΕΡΙΕΧΕΙ ΤΟ ΚΑΛΙΤΕΡΟΝ ΕΛΒΕΤΙΚΟΝ ΓΑΛΑ

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ φαρμακεία καὶ φαρμακευπορεῖα. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ Δεσφ τὴν Ἑλλάδα καὶ Κρήτην.

Κ^{ΟΣ} ΕΥΓ. ΠΛΟΚ ΑΘΗΝΑΙ